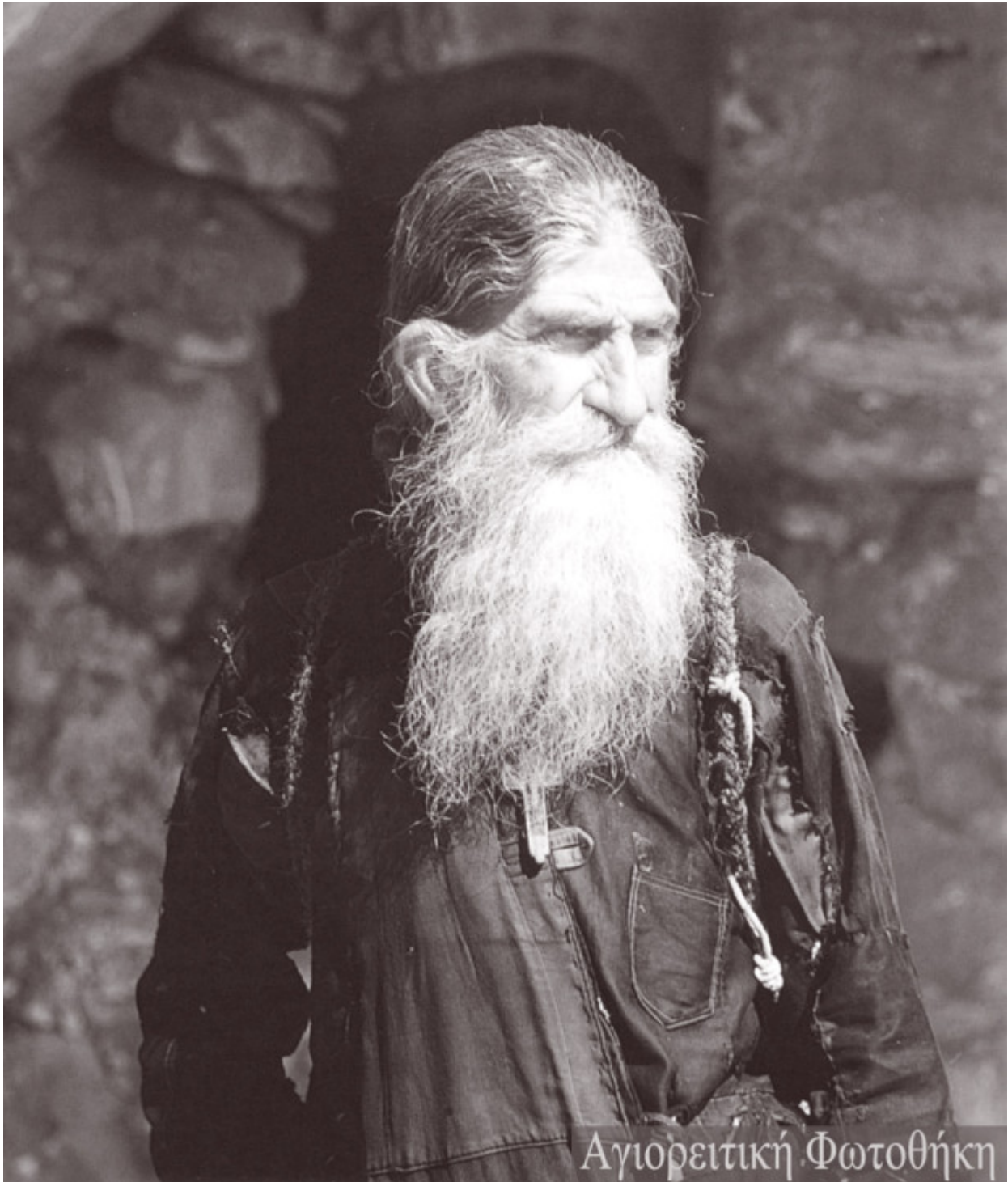

16 Μαΐου 2015

Η απορία του μοναχού

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φιλάρετος μοναχός Καρουλιώτης (1872-1962)
(Φωτογραφία: Παύλος Μυλωνάς, 1959) Πηγή: [.pouke.org](http://pouke.org)

Ζούσε σ' ένα κοινόβιο ένας ευλαβής μοναχός, ο οποίος κάποτε, ακούοντας το στίχο του Ψαλτηρίου: «Ότι χίλια έτη εν οφθαλμοίς σου ως η ημέρα η εχθές, ήτις διήλθε και φυλακή εν νυκτί»(Χίλια χρόνια είναι στα μάτια σου σαν τη χθεσινή μέρα, που πέρασε σαν το τετράωρο, μιας νυκτερινής φρουράς) (Ψαλμ. 89,3) δεν μπορούσε να τον καταλάβει. Και επειδή σ' αυτό το Μοναστήρι δεν υπήρξε κανένας έμπειρος διδάσκαλος να τον βοηθήσει, έκανε επίμονη προ-σευχή στον Κύριο να του αποκαλύψει την έννοια του στί-χου. Πράγματι ο Κύριος υπάκουσε το θέλημα των φοβου-μένων Αυτόν και μία ημέρα, μετά τον όρθρο, αφού έφυ-γαν οι άλλοι αδελφοί για τα κελλιά τους, αυτός έμεινε να προσευχηθεί κατά τη συνήθειά του στην Εκκλησία.

Τό-τε, βλέπει ξαφνικά ένα πολύ ωραίο αετό να πετά πάνω από το κεφάλι του μέσα στην εκκλησία. Χάρηκε πολύ από την ωραιότητά του και θέλησε να τον πιάσει. Ο αετός ό-μως απομακρυνόταν λίγο - λίγο και ο μοναχός τον ακολουθούσε, αλλά δεν πετούσε ψηλά, όπως οι άλλοι αετοί. Ακολουθώντας τον ο μοναχός βγήκε από την εκκλησία, από το Μοναστήρι και έφθασε σ' ένα δάσος. Εκεί εισήλθε σ' ένα απόκρυφο τόπο του δάσους και άρχισε ο αετός να ψάλλει μία μελωδία γλυκύτατη και αγγελική, ώστε ο μοναχός απορροφημένος από τη γλυκιά ψαλμωδία ξέχασε όλα τα του κόσμου και με τη σκέψη και την καρδιά του βρισκόταν στον παράδεισο. Με την χάρη του Θεού δεν αισθανόταν κόπους, πείνα, κρύο, δίψα ή άλλες ανάγκες του σώματος. Αισθανόταν μέσα του τόση αλλοίωση ώστε επί 300 χρόνια άκουγε ευφραινόμενος την αγγελική ψαλμωδία, διότι άγγελος ήταν ο φαινόμενος αετός.

Μετά ο άγγελος υψώθηκε στους ουρανούς, ενώ ο μοναχός επα-νερχόμενος στον εαυτό του απ' αυτή τη θεωρία, επέστρεψε στο Μοναστήρι, νομίζοντας ότι μία μόνο ώρα θα πέρασε από τότε που έφυγε από το Μοναστήρι. Φθάνοντας εκεί, ο πορτάρης τον ρώτησε από που είναι. Τότε αυτός απόρησε, διότι δεν είδε αυτόν που γνώριζε ως πορτάρη και του είπε: «Εγώ είμαι ο τάδε μοναχός δεν με γνωρίζεις;». Ο πορτάρης νόμισε ότι ο επισκέπτης του θα έχασε τα μυαλά του και του είπε: «Πήγαινε στο δρόμο σου, διότι εμείς δεν έχουμε τέτοιο μοναχό. Εσένα δεν σε είδα καμιά φορά, ούτε μπήκες ποτέ σ' αυτό το Μονα-στήρι». Τότε ο μοναχός σαστισμένος και ταραγμένος του είπε όλα τα τυπικά του κοινοβίου και τα ονόματα όλων των αδελφών. Κατόπιν πηγαίνοντας στον ηγούμενο και λέγοντας όλα αυτά, εκείνος συγκέντρωσε όλους τους πα-τέρες, αλλά απ' αυτούς κανένας δεν τον γνώριζε. Τότε ο παράδοξος μοναχός τους είπε με απορία: «Θαυμάζω και εξίσταμαι, πατέρες, πώς έγινε αυτή η αλλαγή για μία ώρα που απουσίασα από εδώ, ώστε να αλλάξουν τα πρόσωπά σας και να μη γνωρίζω κανέναν από εσάς, ούτε και εσείς να γνωρίζετε εμένα. Μάρτυς μου είναι ο Θεός ότι δεν πέρασε παρά μία ώρα

που εξήλθα από το Μοναστήρι μας, αφού πριν διαβάσαμε την ακολουθία του όρθρου. Και ηγούμενος ήταν ο τάδε, προεστοί οι τάδε και αδελφοί οι τάδε». Τότε ο ηγούμενος εξετάζοντας τον κώδικα του Μοναχολογίου, όπου ήταν γραμμένα όλα τα ονόματα των αδελφών, διάβασε τα ονόματα των μοναχών που του έλεγε ο μοναχός και κατάλαβε ότι είχαν περάσει 300 χρόνια. Τότε άρχισε να ρωτά τον μοναχό τί είδους άν-θρωπος είναι και τί αγαθά έργα στη ζωή του έκανε, για να μάθει πώς αξιώθηκε από τον Θεό μιας τέτοιας χάριτος. Αυτός του είπε: «Δεν γνωρίζω καμιά αρετή στον εαυτό μου, παρά μόνο ότι είχα υπακοή στους προεστούς της Μονής, τελεία αγάπη προς όλους και δεν σκανδαλι-ζόμουν ουδέποτε από τίποτε. Ιδιαίτερα είχα πολλή αγάπη και ευλάβεια στην Υπεραγία Δέσποινα και κάθε ημέρα διάβαζα στην Εικόνα της τους Χαιρετισμούς της».

Κατόπιν τους διηγήθηκε την εμφάνιση του αετού και όλη την ιστορία στο δάσος και οι πατέρες κλαίγοντας από χα-ρά τον καταφιλούσαν και τον κοίταζαν ως ένα ουράνιο και όχι επίγειο άνθρωπο, διότι και τα λόγια του ήταν ουράνια και θεία. Τότε ο ηγούμενος του είπε: «Δόξαζε τον Παντο-δύναμο Θεό, ο Οποίος σε αξίωσε μιας τέτοιας θαυμα-στής οπτασίας, την οποία δεν είδε άλλος με αυτόν τον τρόπο σ' αυτό τον παρόντα κόσμο και έζησες κάτι από την απερίγραπτη χαρά και γλυκύτητα του παραδεί-σου. Αλλά γνώριζε, αδελφέ μου, ότι 300 χρόνια πέρασαν και όχι μία ώρα όπως σου φάνηκε. Τόση χαρά και ευ-φροσύνη θα αισθάνονται οι άγιοι στον παράδεισο όντες ενώπιον της Αγίας Τριάδος, ώστε θα περνούν χιλιάδες χρόνια σαν μία μέρα για τον Κύριο και τους αγίους Του, όπως το λέει ο Προφήτης Δαβίδ, του οποίου το στίχο στην πράξη κατανόησες». Ακούοντας αυτά ο μοναχός δόξασε τον Θεό, έκλαψε από χαρά και ζήτησε να κοινωνήσει το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου. Λαμβάνοντας τα Άχραντα Μυστήρια, είπε τότε: «Νυν απολύεις τον δούλον σου, Δέσποτα...» και αμέσως παρέδωσε τη ψυχή του στα χέρια του Θεού» (Αμαρτωλών Σωτηρία κεφ. 21).

Πατέρες και αδελφοί, δεν μπορώ χωρίς στεναγμούς να γράψω αυτά, σκεπτόμενος το μέγα έλεος και την ευσπλαχνία του Πανάγαθου Θεού μας σ' αυτούς που Τον αγαπούν και έχουν ως πρέσβεις την Κυρία Θεοτόκο και τους Αγίους Του. Ο μακάριος αυτός μοναχός αξιώθηκε να γευθεί από τον παρόντα ακόμη αιώνα, αυτά που κανείς από τους ανθρώπους δεν μπορεί να τα διηγηθεί, όπως λέ-ει ο Απ. Πάυλος, που αρπάχτηκε μέχρι τρίτου ουρανού και άκουσε άρρητα ρήματα (Β' Κορ. 12,4). Είθε και εμείς οι ανάξιοι και αμαρτωλοί να αξιωθούμε αυτού του θείου ελέους και ευσπλαχνίας του Φιλάνθρωπου Θεού μας. Αμήν.

(Ιερομονάχου Κλεόπα Ηλίου, Πνευματικοί Λόγοι, εκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη, σ. 191-194)